

Arrest

nr. 283 030 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 april 2021. Op 16 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 1 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.A.M., bent een Afghaans burger van Tadzjiek origine. U bent afkomstig van het dorp Zragan, behorend tot het district Shahre Bozorg gelegen in de provincie Badakhshan. U woonde samen met uw ouders en uw broers in een huis. Uw vader had meerdere stukken grond en vee. U zorgde voornamelijk voor de schapen en de geiten. Soms werkte u op de velden van uw vader. In de wintermaanden ging u ook naar de madrassa.

Een eerste incident vond plaats een of twee jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, ergens in 2012. U besloot met A.K. en A.B., twee broers waarmee u bevriend was, naar Baghe Baga te gaan, waar meerdere dorpelingen tuinen hadden. Eens daar hebben de twee broers u verkracht. De twee broers waren sterker dan u, toen nog een jong kind, en u moest het ondergaan. De broers vertelden het aan andere mensen. Achteraf bleek ook dat de mullah van de moskee jullie bezig had gezien.

Een tweede incident vond twee of drie maanden later plaats. De zoon van uw tante langs vaderszijde, G.S., zei dat hij wist dat u het met andere mensen deed. Hij vroeg waarom u het niet met hem deed. U was bang dat hij hierover verder ging vertellen en accepteerde zijn voorstel, waarna hij u verkrachtte.

Een of twee maanden later vond een derde incident plaats in Kherman Choqorak met de zoon van uw oom langs moederszijde, A. genaamd. Ook hij zei dat hij wist dat u het met andere mensen deed, dus vroeg hij waarom u het niet met hem deed. U kwam in een situatie terecht waar u verplicht werd om iets met hem te doen.

Na dit incident besloot u om naar de bergen in Laqik te gaan met uw dieren. U bleef daar gedurende twee dagen. Uw vriend M. en de zoon van uw tante langs vaderszijde, S., verbleven daar ook. Uw broer kwam eten brengen. De dag voor uw vertrek sliep u nog thuis en daarna vertrok u.

Samen met andere familieleden (waaronder twee neven van een zus van uw vader en haar man) vertrok u uit uw dorp naar Iran. Uw familieleden gingen naar Iran om te werken. Op een nacht probeerde een van die neven meerdere keren uw lichaam aan te raken, maar u weigerde en liet hem niks doen.

U verliet Afghanistan in de maand april van het jaar 2012 en reisde naar Iran met enkele familieleden. U bleef gedurende vier en een half jaar in Iran. Hierna verbleef u gedurende drie jaren in Turkije, waar u ook werkte. U reisde doorheen Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk om uiteindelijk op 15 april 2021 in België aan te komen. Op 16 april 2021 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Uw oudere broer A.W. is in Turkije. Sinds u uit Afghanistan vertrokken bent zijn uw ouders, samen met uw jongere broers naar het district Dashti Archi in de provincie Kunduz verhuisd. Ze wonen daar met uw oom langs moederszijde en andere verre familieleden in het dorp Mula Quli. Uw oudste broer A.Kh. en uw zus K. zijn beide getrouwd en wonen nog in Zragan.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan omschrijft u zichzelf niet meer als moslim en verzet u zich tegen bepaalde waarden van de islam. Ook plaatste u hierover berichten op uw Facebook- en Instagram-profiel. U besloot hiermee te stoppen omdat uw ouders nog in leven zijn en zich hieraan storen. Ook uw broer A.Kh. merkte deze posts op, en hij zei dat klasgenoten zijn kinderen pestten omdat u dergelijke dingen online zette.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden. U legt na het persoonlijke onderhoud de volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: een schermopname van uw Facebook-profiel en een schermopname van uw Instagram-profiel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart vooreerst niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren wegens de verkrachtingen. U beweert ook dat uw familie u zou doden, alsook dat u niet langer gelovig bent. Dient echter te worden opgemerkt dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 11 februari 2020 in Griekenland maar dan besloot om naar België te komen (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 juni 2021, afdeling 32). U beweert dat u in Griekenland verplicht werd om uw vingerafdrukken te geven (CGVS, p.15). Echter is het wel zo dat u in Griekenland al een kort interview had, reden waarom

het CGVS na het persoonlijk onderhoud uw asiëldossier heeft opgevraagd. Uit de informatie die door de Griekse autoriteiten werd overgemaakt, blijkt dat uw verklaringen daar in strijd zijn met hetgeen u in België komt vertellen. Gevraagd naar uw asiëlmotieven verklaarde u daar het volgende: "Mijn vader was een lid van de taliban en hij forceerde mij met macht om hen te vervoegen. Mijn leven was in gevaar en ik moest ontsnappen." (zie vertaling dossier Griekenland dd. 11 februari 2020). Over de verkrachtingen waarvan u volgens uw huidige verklaringen het slachtoffer zou zijn geworden, zei u helemaal niets. Ook geloofsafval bracht u in Griekenland niet ter sprake. U verklaarde er integendeel een soennitische moslim te zijn (zie dossier Griekenland dd. 11 februari 2020). Dat u in Griekenland andere asiëlmotieven aanbracht, ondergraaft een eerste keer het geloof in uw verklaringen.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw schoolgang in Afghanistan en het tijdstip van uw vertrek uit uw land van herkomst. Zo verklaarde u tijdens uw interview in Griekenland dat u gedurende vier jaren naar school ging (zie dossier Griekenland dd. 11 februari 2020). In België ontkende u dit zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw persoonlijk onderhoud, u beweerde zelfs dat uw vader u niet toeliet om naar school te gaan (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 juni 2021, vraag 11; CGVS, p.7). Dit is overigens weinig aannemelijk, daar uw oudste broer B.A. 'ingenieur' en 'dierenarts' zou zijn (CGVS, p.7), en u het elders heeft over een andere broer die studeert (CGVS, p.9). Waarom u dan van gedegen onderwijs verstoken zou zijn gebleven, is onduidelijk. Alleszins rijst het vermoeden dat u niet eerlijk bent over uw opleidingsniveau en u daar om de een of andere reden geen duidelijk zicht op wenst te bieden.

Eveneens onduidelijk is wanneer u nu Afghanistan zou hebben verlaten. Immers verklaarde u tijdens uw interview in Griekenland dat u drie en een half jaar daarvoor zou zijn vertrokken uit Afghanistan, al die tijd zou u in Turkije zijn geweest (zie dossier Griekenland dd. 11 februari 2020). Gezien u begin 2020 in Griekenland verbleef, doet dit veronderstellen dat u Afghanistan dan ergens in 2016 moet hebben verlaten. Echter verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud in België dat u uw land van herkomst al in 2012 zou hebben verlaten en dat u dus bijna negen jaar onderweg zou zijn geweest vooraleer u op 16 april 2021 in België aankwam (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 juni 2021, vraag 11). U geeft nu aan dat u ook meer dan vier en een half jaar in Iran zou hebben gewoond (CGVS, p.15), terwijl u daar in Griekenland helemaal niets over zei. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u dit jarenlange verblijf in Iran op geen enkele manier kan staven: u blijkt niet in het bezit van enig document dat uw relaas hieromtrent zou kunnen ondersteunen. Bijgevolg kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u de asiëlinstanties van de landen waar u een verzoek heeft ingediend geen duidelijk zicht geeft op het ogenblik of de periode van uw vertrek uit uw land, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming, alsook die van uw asiëlmotieven, opnieuw ernstig ondermijnt.

Verder dient opgemerkt te worden dat het CGVS geen geloof hecht aan de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben, en die aan de oorsprong zouden liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Zo lijkt uw tijdssituering van deze toch wel cruciale gebeurtenissen in uw asiërelaas, met name de drie verkrachtingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, zo goed als onbestaande. U verklaart hierover het volgende: "Ik kan me niet exact herinneren wanneer het gebeurde, maar wel dat de mensen het probeerden te doen met mij." (CGVS, p.11). Verder geeft u aan dat het eerste incident 'een jaar of twee jaar' voor uw vertrek uit het land zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.11), wat weinig precies is. Het tweede incident zou dan 'twee of drie maanden later' hebben plaatsgevonden (CGVS, p.11). Het derde incident zou dan nog eens 'een of twee maanden' na het tweede incident hebben plaatsgevonden (CGVS, p.11). Weliswaar stelt het CGVS vast dat u uw land van herkomst mogelijks al geruime tijd verlaten heeft, echter moge men verwachten dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen die u deden beslissen om Afghanistan te verlaten toch wat beter zou kunnen kaderen. Bovendien situeert u de derde verkrachting hoogstens een half jaar na de eerste (zie hierboven), terwijl u anderzijds meent dat het eerste incident één of twee jaar voor uw vertrek zou zijn gebeurd. Dit valt niet te rijmen met uw verklaring dat u na de derde verkrachting nog amper twee of drie dagen in Laqik verbleef alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS, p.12).

Wat betreft deze aanrandingen door uw vrienden en door uw neven, dient bovendien opgemerkt te worden dat u hierover eerder vage en onlogische verklaringen aflegt. De eerste keer zou u op de middag met twee broers, vrienden van u (CGVS, p.10), meegegaan zijn naar een plaats in Baghe Baga waar de bessen net rijp waren (CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u bij de DVZ nog zei dat ook A.K. en A.B. neven van u waren (vragenlijst van 21 juni 2021, vraag 5). Onderweg zouden ze u dan verkracht hebben (CGVS, p.10-11). Echter kan het CGVS niet inzien waarom de broers rond het middaguur, onderweg naar een plaats waar de bessen klaar waren en waarnaar nog mensen zich zouden kunnen begeven, tot dergelijke daad zouden overgaan. U verklaart dat jullie door de mullah gezien zouden zijn (CGVS, p. 11 en 13). Het is merkwaardig dat de broers u zouden verkrachten op een plek waar nog mensen zouden kunnen komen en waarlangs mensen passeren. Dergelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asiërelaas.

Daarnaast kunnen er ook enkele bedenkingen gemaakt worden bij de door u geschetste gang van zaken. U verklaart dat u na het eerste incident met niemand erover sprak, maar de twee broers zouden het aan anderen verteld hebben (CGVS, p.11). Ook de mullah zou het aan de dorpelingen doorverteld hebben (CGVS, p.11 en 16). U verklaart ook dat iedereen in het dorp zou geweten hebben over de verschillende incidenten (CGVS, p.11). Het is opmerkelijk dat de daders te koop zouden lopen met dergelijke feiten. U argumenteert dat dit daar zeer normaal is, en dat u zich als enige zou moeten schamen voor deze gebeurtenissen. U geeft aan dat de verkrachter hiermee zijn macht wenst te tonen, en niet als een dader wordt aanzien (CGVS, p.13). Echter gaat u voorbij aan enkele belangrijke elementen, zoals uw leeftijd op het moment van het gebeuren. U verklaart dat u deze problemen kende ongeveer een jaar à twee jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11), u zou toen hoogstens dertien jaar oud zijn geweest, terwijl uw belagers '20-22 jaar' waren. Het is niet aannemelijk dat een dorpsgemeenschap dergelijke verkrachting van een kind ongemoeid zou laten. Bovendien is deze zogezegde straffeloosheid in strijd met enkele andere van uw verklaringen. Zo heeft u het over een ander incident, waarbij de zoon van een rijke persoon in het dorp, een andere persoon zou hebben verkracht (CGVS, p.13). U verklaart dat deze persoon gestraft werd door de mullah omdat het slachtoffer naar de moskee was gegaan (CGVS, p.14). De mullah zou de verkrachter geslagen hebben met een stok (CGVS, p.13 en 14). Even daarvoor heeft u het ook over het feit dat uw vader weliswaar overwoog klacht in te dienen, maar dat hij daarvan afzag omdat hij zich schaamde en hij dan klacht zou moeten indienen tegen zijn eigen familie (CGVS, p.13). Een en ander wijst er toch op dat dergelijke geweldpleging, bovendien op een jong kind, ook in Afghanistan wordt afgekeurd.

Verder verklaart u ook dat uw familie zich schaamde, en dat ze naar u keken als "gay" zijnde (CGVS, p.9). U verklaart echter dat: "Soms was ik zeker dat mijn vader, mijn familie, erover wist, maar omdat ze beschaamd waren, ze zeiden niks tegen mij." (CGVS, p.10). Later verklaart u dan weer: "Alle mensen wisten het, zelfs mijn familie, mijn vader was altijd mij aan het beschuldigen." (CGVS, p.12). Dat u de ene keer aangeeft slechts te vermoeden dat uw vader weet had van deze incidenten, om dan later te beweren dat werkelijk iedereen ervan op de hoogte was, is behoorlijk tegenstrijdig. Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U geeft voorts aan dat u in een situatie kwam waarin u verplicht werd het land te verlaten en dat u niet meer kan rekenen op uw familiaal netwerk in Afghanistan (CGVS, p.10). U beweert: "Mijn familie, broers en zussen, ze gaven mij de schuld, en ze zeggen dat ik de reden voor hun schaamte ben." (CGVS, p.12). U geeft aan dat uw vader het volgende zei: "wanneer je hier was, je was de reden voor onze schaamte. En we zenden je hier weg, zodat we van deze schaamte afkomen" (CGVS, p.14). Dient evenwel opgemerkt te worden dat ook aan uw vertroebelde relatie met uw familie geen geloof kan worden gehecht. Zo is het merkwaardig dat uw vader u dan niet eerder verstootte. Hoewel hij dus al zeer lang op de hoogte zou zijn geweest van deze beweerde incidenten, bleef u toch gewoon bij uw familie inwonen. Tot uw vertrek zorgde u voor de schapen en de geiten van uw familie (CGVS, p.8).

Verder geeft u aan dat u contact houdt met uw familie in Afghanistan. U verklaart dat u het gevoel had dat uw familieleden tegen u waren en dat ze niet van u hielden, al bent u niet zeker of het zo was (CGVS, p.8). U verklaart dat u meestal praat met uw moeder, al telefoneerde u ook wel met uw vader, maar "niet zo veel" (CGVS, p.7). Dat is opmerkelijk, daar u verklaarde honderd percent zeker te zijn dat uw vader u zou willen doden (CGVS, p.15). Toen u in Iran was belde u zelfs nog met alle familieleden (CGVS, p.7). Sinds aankomst in België geeft u aan nog contact te hebben met uw broer A.W. die nu in Turkije is, en met een broer, B.A., die nog in Afghanistan woont (CGVS, p.7). U verklaart dat jullie 'goede broers' zijn en dat u fier bent op hen (CGVS, p.14). Uw broer A.W. in Turkije zou u veel helpen (CGVS, p.14). Bovenstaande verklaringen met betrekking tot het contact dat u onderhoudt met uw familie doen afbreuk aan wat u heeft beweerd, namelijk dat u uw familie tot schande maakte en daarom genoodzaakt was Afghanistan te verlaten.

Verder verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u niet langer moslim zou zijn, dit sinds u in Iran was en daarna naar Turkije emigreerde (CGVS, p.5). Zo verklaart u dat u nu alles weet over religie en u verschillende dingen post op Facebook (CGVS, p.5 en 10). U verklaart hierover het volgende: "Bijvoorbeeld, ik post over het geweld dat bestaat tegen vrouwen, of over het feit dat er geen recht is om te kiezen voor zichzelf, over de dingen die mij vanbinnen ambeteren." (CGVS, p.5). U toont hierbij schermopnames van uw Facebookprofiel en van uw Instagram-profiel, met posts die kritisch zijn voor de islam (CGVS, p.5). Dient er evenwel op gewezen te worden dat deze zaken maar tijdelijk op uw profiel stonden en ondertussen niet meer zichtbaar zijn. U verklaart dat u, omdat uw ouders nog in leven zijn, besloot om niks meer te posten (CGVS, p.14), u wou blijkbaar niemand voor het hoofd stoten. Echter stelt het CGVS vast dat het er op die manier veeleer op lijkt dat u even enkele provocerende posts publiceerde, maar dit louter met het oog op uw asielprocedure en met de bedoeling uw zogezegde geloofsafval aan te tonen. De vaststelling dat u schermopnames bijhield van de zaken die u intussen alweer verwijderde, lijkt deze hypothese te bevestigen. U betoogt voorts dat uw mentaliteit na een verblijf van bijna tien jaar in Europa totaal veranderd zou zijn (CGVS, p.15). U voert aan "Als ik terugkeer, ik kan

niet tolereren om leugens te horen. Ik kan niet zien dat mensen accepteren dat er zo veel geweld en wreedheid is. Als ik terug ga naar daar, dan moet ik bidden, ik moet vasten. Ik doe deze dingen niet, al lang niet meer. Ik accepteer deze dingen niet. Als ik terugga, misschien na een tijd gaan de mensen me vertellen of me herinneren aan wat ik deed toen ik daar eerder was.” (CGVS, p. 15). Echter dient te worden herhaald dat, in tegenstelling tot wat u beweert, uw geloofsafval blijkbaar van zeer recente datum is, gezien u in Griekenland nog verklaarde een soennitische moslim te zijn (zie supra). U beweert bovendien dat “iedereen” nu op de hoogte zou zijn van het feit dat u niet meer gelooft, maar laat opnieuw na dit ook maar enigszins aan te tonen. Integendeel stelt het CGVS vast dat niet elkeen zich tegen u heeft gekeerd, getuige het feit dat uw recente posts op Facebook (waarop u telkens te zien bent), telkens door tientallen vrienden, veelal van Afghaanse origine, werden geliket of becommentarieerd. Uit niets blijkt dat u momenteel anti-islamitische zaken zou propageren of hierdoor vijandige reacties krijgt.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemaakt dat u nalaat in concreto aan te tonen dat u dermate westers of seculier zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, zoals bidden en vasten er enkele zijn, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen concrete of geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit uw loutere bewering niet langer moslim te zijn, een stelling die u op geen enkele manier onderbouwt, kan geenszins worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, uw familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als ongelovig zal worden gepercipieerd en gevisieerd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Shahre Bozorg district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2. De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Tevens wijst zij op de situatie van verwesterde Afghanen en betoogt zij dienaangaande onder meer dat: *"De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, en hij is door zijn reis naar en verblijf van ongeveer anderhalf jaar in België dan ook duidelijk verwesterd. De verzoeker verliet Afghanistan in 2012, en woont dus reeds 10 jaar niet meer in Afghanistan. Daar komt nog bij dat hij intussen geen moslim meer is. Dit is ondenkbaar in Afghanistan onder Talibanbewind. Hij spreekt intussen vlot Frans, en voelt zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij is in België vrij om te gaan en staan waar hij wil. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving, na er 10 jaar lang niet meer geweest te zijn."* Verder gaat de verzoekende partij in op de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Dienaangaande stelt zij waar de commissaris-generaal meent dat deze situatie niet wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, onder meer dat: *"De verzoeker besluit dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden. Ook de familie van de verzoeker heeft het op dit moment heel moeilijk. De moeder van de verzoeker staat er alleen voor, samen met verzoeker's jongere broer. Ze wonen op dit moment in bij een oom langs moederszijde. Deze heeft zijn eigen gezin, en is nauwelijks tot niet in staat om ook voor twee extra personen in te staan."* Eveneens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaromtrent zij besluit dat: *"Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk "een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."* Zij verwijst naar en citeert uit een veelheid aan rapporten en andere landeninformatie.

De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.3. De verzoekende partij voegt de volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

- het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813 (stuk 3),

- het rapport “*NANSEN PROFIEL 3-21 Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van Nansen van oktober 2021 (stuk 4),
- het rapport “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022 (stuk 5),
- het rapport “*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*” van UNOCHA van 8 februari 2022 (stuk 6),
- het rapport “*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*” van OHCHR van 7 maart 2022 (stuk 7),
- het artikel “*‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*” van het Wereldvoedselprogramma van 25 januari 2022 (stuk 8),
- het artikel “*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*” van de Verenigde Naties van 15 maart 2022 (stuk 9),
- het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*” van UK Home Office van februari 2022 (stuk 10),
- het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*” van UK Home Office van februari 2022 (stuk 11),
- het artikel “*Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*” van France 24 van 8 november 2021 (stuk 12),
- het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*” van UK Home Office van februari 2022 (stuk 13),
- het artikel “*Les Afghans aussi méritent notre aide*” van La Libre van 23 maart 2022 (stuk 14),
- het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »*” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 15),
- het artikel “*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*” van Hasthe-Subh Daily van 8 april 2022 (stuk 16),
- het rapport “*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*” van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 (stuk 17),
- het rapport “*NANSEN Note 2 – 22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van Nansen van 23 juni 2022 (stuk 18),
- het rapport “*Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*” van 11.11.11 en UPINION van 11 augustus 2022 (stuk 19).

Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij verder naar en geeft zij de weblinken van onder meer volgende rapporten en krantenartikelen:

- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan – Common analysis and guidance note*” van EUAA van april 2022,
- het artikel “*Coming home to conflict: Why Afghan returnees say they were better off as refugees*” van The New Humanitarian van 1 augustus 2019,
- het artikel “*Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan*” van Oxfam van januari 2018,
- het artikel “*Vie d’ailleurs, corps étrangers : La reconstruction identitaire par le toucher auprès des migrants présentant un syndrome de stress post-traumatique*” van Gary S. in *Médecine humaine et pathologie*, 2017, p. 53,
- het artikel “*An Afghan Boy’s Rape and Death Prompt a Rare Response: Arrests*” van The New York Times van 9 oktober 2020,
- het rapport “*Sexual Abuse and Exploitation of Boys in South Asia: A Review of Research Findings, Legislation, Policy and Programme Responses*” van UNICEF Innocenti Research Centre van april 2010,
- het rapport “*Afghanistan: Events of 2021*” van Human Rights Watch,
- het rapport “*Flash Update #01: Women and Girls in Afghanistan – May 2022*” van WeWorld van 12 mei 2022,
- het rapport “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*” van EASO van januari 2022,
- het rapport “*Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022*” van het Wereldvoedselprogramma en Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties,
- het artikel “*Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever*” van UN News van 11 januari 2022,
- het rapport “*Afghaanse vluchtelingen tussen hamer en aambeeld een jaar na talibanovername*” van 11.11.11 van 11 augustus 2022,

- het artikel "*Afghanistan : un bond de 9 millions de personnes souffrant de faim aiguë en 8 mois – ONU*" van UN News van 15 maart 2022,
- het rapport "*Afghanistan Emergency*" van het Wereldvoedselprogramma,
- het artikel "*En Afghanistan, 'certains vendent déjà leurs enfants pour nourrir leur famille'*" van France 24 van 31 maart 2022,
- het artikel "*Parents selling children shows desperation in Afghanistan*" van NPR van 31 december 2021,
- het artikel "*Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*" van Human Rights Watch van 17 maart 2022,
- het artikel "*Afghanistan: Acute Food Insecurity Situation for March - May 2022 and Projection for June - November 2022*" van de Europese Commissie van 12 mei 2022,
- het artikel "*Afghanistan: Flash Floods - May 2022 (status: ongoing)*" van OCHA van 10 mei 2022,
- het artikel "*Floods swamp parts of Badakhshan, cause severe damage*" van Afghanistan Times van 21 juni 2022,
- het artikel "*Flash floods in Badakhshan destroy farms, houses and irrigation canals*" van Ariana News van 16 juni 2022,
- het artikel "*For many Afghans, winter is forcing a cruel choice of whether to eat or stay warm*" van NPR van 6 januari 2022,
- het artikel "*Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency*" van Reuters van 14 december 2021,
- het artikel "*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*" van Jurist van 13 maart 2022,
- het artikel "*Afghanistan: Earthquake - Jun 2022, status: ongoing*" van Reliefweb,
- het artikel "*Afghanistan: Flash Floods in the Eastern Region - Kunar, Laghman, Nangarhar & Nuristan Provinces (As of 28 June 2022)*" van Reliefweb van 29 juni 2022,
- het artikel "*Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation*" van The Washington Post van 24 juni 2022,
- het rapport "*Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)*" van UNOCHA van 11 januari 2022,
- het artikel "*US drones enter Afghanistan airspace from Pakistan, says Taliban defence minister*" van Afghanistan Times van 28 augustus 2022,
- het artikel "*Afghanistan: entre talibans et EI, peur sur la ville à Jalalabad*" van Le Point van 21 januari 2022,
- het rapport "*Afghanistan: COI Repository*" van Asyls van 6 april 2022,
- het artikel "*Statement of 20 April 2022 on deadly attack on a boys' school in Kabul's Hazara Shia district*" van het Europees Parlement – Delegaties van 20 april 2022,
- het rapport "*Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation*" van UK Home Office van april 2022,
- het artikel "*As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan*" van The Diplomat van 11 mei 2022,
- het artikel "*Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*" van ACLED en APW van april 2022,
- het rapport "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (23-29 July)*" van ACLED van 4 augustus 2022,
- het rapport "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (30 July – 5 August 2022)*" van ACLED van 11 augustus 2022,
- het artikel "*Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*" van US Department of State van 8 april 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Tevens voegt de verwerende partij de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 8 september 2022 toe aan haar aanvullende nota. Zij vermeldt in haar aanvullende nota tevens het rapport *“Afghanistan Security Situation Update”* van EASO van september 2021 doch brengt hiervan geen weblink bij.

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een attest van haar Belgische werkgever van september 2022, haar arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en kopieën van de identiteitskaarten van haar werkgevers. Zij stelt in haar aanvullende nota dat: *“Deze elementen tonen verwestering van verzoeker aan en derhalve een risicoprofiel.”*

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij als jonge adolescent meermaals werd verkracht. Tevens voert de verzoekende partij aan dat zij sedert haar verblijf in Iran en in Turkije niet langer moslim is en dat zij omwille van haar verblijf in Europa is verwesterd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij driemaal werd verkracht en evenmin aan haar bewering dat zij niet langer moslim is. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de verklaringen van de verzoekende partij inzake haar vluchtrelaas afgelegd in België niet overeenstemmen met hetgeen zij in het kader van haar in Griekenland ingediende verzoek om internationale bescherming uiteenzette. In Griekenland verklaarde de verzoekende partij immers dat zij uit Afghanistan moest vluchten omdat haar vader haar als talibanlid gedwongen trachtte te rekruteren voor de taliban en maakte zij geen enkele melding van de verkrachtingen en/of van haar geloofsafval. Eveneens legt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij Afghanistan verliet en over haar scholingsgraad. Waar zij in België verklaart dat haar vader haar niet naar school liet gaan, verklaarde zij in Griekenland dat zij gedurende vier jaar naar school ging. Haar verklaringen in België komen bovendien op de helling te staan waar zij stelt dat haar broers wel (hogere)

studies konden volgen zodat niet kan worden ingezien waarom de verzoekende partij niet naar school zou hebben mogen gaan. Verder verklaart de verzoekende partij in België dat zij Afghanistan in 2012 verliet, terwijl zij in Griekenland verklaarde dat zij 3,5 jaar eerder uit Afghanistan vertrok; aangezien zij begin 2020 in Griekenland verbleef, betekent dit dat zij in 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. Evenmin vermeldde zij in Griekenland haar beweerde verblijf van 4,5 jaar in Iran, waarvan zij overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt.

(ii) geen geloof kan worden gehecht aan de verkrachtingen waarvan de verzoekende partij beweert het slachtoffer te zijn geworden. Zij slaagt er immers niet in deze incidenten op een coherente en precieze wijze in de tijd te situeren. Verder beweert de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij de eerste keer door twee vrienden van haar, A.K. en A.B., werd verkracht, terwijl zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat dit haar neven waren. Het is voorts niet aannemelijk dat deze vrienden/neven haar zouden verkrachten op een plaats waar zij gemakkelijk gezien kunnen worden: op het middaguur in een tuin waar mensen komen om bessen te plukken en waar zij door de mullah gezien zouden zijn. Het is evenmin aannemelijk dat de hele dorpsgemeenschap op de hoogte zou zijn van deze verkrachting – A.K. en A.B. alsook de mullah zouden hierover hebben verteld waardoor iedereen op de hoogte zou zijn gekomen – zonder dat er ten aanzien van de daders enige consequenties volgden. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij verhaalt over een andere jongen die verkracht werd en waarbij de dader door de mullah werd gestraft, alsook daar de verzoekende partij verklaart dat haar vader erover nadacht om een klacht in te dienen hetgeen een bijkomende indicatie is dat dergelijke daad niet ongestraft blijft. Tevens legt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over de houding van haar vader: enerzijds beweert zij slechts te vermoeden dat haar vader van de verkrachtingen op de hoogte was, terwijl zij anderzijds stelt er zeker van te zijn dat iedereen ervan op de hoogte is.

(iii) in zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de relatie met haar familie is vertroebeld omdat zij zich voor haar schaamden na de verkrachtingen, hieraan geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partij werd immers niet door haar vader verstoten en bleef tot aan haar vertrek bij haar familie wonen en voor het vee zorgen. Bovendien is zij sedert haar vertrek uit Afghanistan contact blijven houden met haar familie.

(iv) de screenshots die de verzoekende partij voorlegt van haar Facebook- en Instagramprofiel waar zij kritische uitspraken over de islam doet (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), niet langer beschikbaar zijn op haar Facebook- en Instagramprofiel (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), hetgeen doet vermoeden dat zij deze kritiek enkel kortstondig postte met het oog op haar verzoek om internationale bescherming. Haar bewering dat zij sedert haar verblijf in Iran en in Turkije geen moslim meer zou zijn, wordt tegengesproken door de vaststelling dat zij nadien in Griekenland nog beweerde soennitisch moslim te zijn. Dat haar geloofsafval intussen door iedereen gekend is, zoals zij beweert, staat zij niet middels enig begin van bewijs, terwijl daarentegen blijkt dat vele mensen, waaronder personen van Afghaanse origine, haar foto's op haar Facebookprofiel becommentariëren (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Er zijn dan ook geen elementen waaruit blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk geen islamitische geloofsovertuiging meer heeft en/of op vijandige wijze zou worden benaderd omwille van haar beweerde kritiek op de islam.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift met betrekking tot haar verklaringen afgelegd in het kader van haar in Griekenland ingediende verzoek om internationale bescherming dat zij handelde naar het slechte advies van derden-landgenoten met wie zij naar Griekenland reisde en dat zij bovendien geen vertrouwen had in de Griekse overheid. Echter, heeft de verzoekende partij zowel tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 22) als tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS (notities van het persoonlijk onderhoud,

p. 16) geen melding gemaakt van het verzoek om internationale bescherming dat zij in Griekenland indiende (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Aldus trachtte zij het verzoek om internationale bescherming dat zij in Griekenland indiende, voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden. Gezien de op haar rustende medewerkingsplicht (zie *supra*), kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij zelf spontaan melding zou maken van het verzoek om internationale bescherming dat zij eerder in Griekenland indiende en van de al dan niet waarachtigheid van haar verklaringen afgelegd in het kader van dit verzoek, *quod non*. Dat zij *post factum* in haar verzoekschrift beweert dat zij in Griekenland handelde naar het slechte advies van landgenoten waarmee zij had gereisd, vormt dan ook geenszins een afdoende verschooning voor de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in Griekenland en haar verklaringen in België. Het aangevoerde wantrouwen jegens de Griekse overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Gezien het voorgaande, kan niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij in haar verzoekschrift om geen rekening te houden met de verklaringen die zij in Griekenland aflegde. De situatie in Griekenland voor verzoekers om internationale bescherming en statushouders, doet hieraan geen afbreuk.

Verder dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij, gelet op haar verklaringen in Griekenland, geen duidelijk zicht biedt op het moment van haar vertrek uit Afghanistan, haar reisweg, haar scholingsgraad en haar vluchtrelaas, zoals op uitgebreide en omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Immers, aangezien uit haar verklaringen afgelegd in Griekenland blijkt dat zij aldaar verklaarde dat zij in 2016 Afghanistan verliet en nadien drie jaar in Turkije verbleef, waar zij in België stelt dat zij Afghanistan in 2012 verliet en nadien 4,5 jaar in Iran en drie jaar in Turkije verbleef, kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij over wanneer zij Afghanistan verliet en waar zij heeft verbleven voorafgaand aan haar aankomst in Turkije. De verwijzing in het verzoekschrift naar landeninformatie over de situatie van Afghanen in Iran is *in casu* dan ook niet relevant. Deze informatie is bovendien van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en volstaat op zich dan ook niet teneinde haar voorgehouden verblijf in Iran alsnog concreet aan te tonen. De verzoekende partij laat na enig concreet begin van bewijs betreffende dit verblijf voor te leggen. Verder verklaarde de verzoekende partij in Griekenland dat zij gedurende vier jaar naar school ging, waar zij in België beweert dat zij van haar vader niet naar school mocht gaan. Dit klemmt des te meer daar zij stelt dat haar broers wel (hogere) studies konden volgen, zodat niet kan worden ingezien waarom de verzoekende partij geen onderwijs zou mogen genieten van haar vader. Aldus biedt zij geen duidelijk zicht op haar opleidingsgraad en ontstaat het vermoeden dat zij zich onterecht als laaggeschoolde tracht voor te doen. Hiervoor wordt afbreuk gedaan aan haar algehele geloofwaardigheid.

6.4. Uit de door de verzoekende partij bijgebracht informatie (zie verzoekschrift, p. 10-11) blijkt dat jonge jongens in Afghanistan wel degelijk een risico lopen om het slachtoffer te worden van seksueel misbruik door oudere mannen. Volgens het rapport van het UNICEF Innocenti Research Centre van april 2010 is dit onder meer een gevolg van het grote belang dat in de Afghaanse samenleving wordt gehecht aan de kuisheid van meisjes en vrouwen en de beperkte sociale interacties tussen de seksen. Het rapport stelt dat seksueel misbruik van jongens voornamelijk plaatsvindt binnen arbeidsverhoudingen, in hostels en gedurende private festiviteiten, alsook in publieke ruimtes zoals busparkings en hotels. Gezien het grote belang dat in de Afghaanse samenleving tevens aan de reputatie en integriteit van de familie wordt gehecht, is er geen sprake van het bespreken van seksueel misbruik in de huiselijke sfeer. Seksueel misbruik van jongens door volwassen mannen wordt in de Afghaanse samenleving wel toegegeven en besproken. Het rapport van UNICEF stelt dat *“Despite legal and religious censure of homosexual behaviour, research indicates that man-boy sexual relationships are considered neither exceptional nor criminal in the traditional or modern cultures of Afghanistan and nearby countries.”* (vrije vertaling: Ondanks wettelijk en religieus censuur van homoseksueel gedrag, blijkt uit onderzoek dat seksuele relaties tussen mannen en jongens noch als uitzonderlijk noch als crimineel worden beschouwd in de traditionele of moderne culturen van Afghanistan en omliggende landen). Hieruit blijkt dat seksueel misbruik van jonge jongens door volwassen mannen in de Afghaanse samenleving voorkomt en dat dit niet als uitzonderlijk of crimineel gedrag wordt beschouwd. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat iedere jonge, Afghaanse jongen seksueel wordt misbruikt door volwassen mannen. Er blijkt niet dat er sprake is van groepsvervolgung, zodat het aan een verzoeker om internationale bescherming

toekomst om concrete, individuele elementen aan te brengen teneinde zijn bewering het slachtoffer te zijn geworden van voormelde praktijk in de Afghaanse samenleving, concreet aannemelijk te maken. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Vooreerst dient erop gewezen dat de verzoekende partij ten tijde van haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland geen enkele melding maakte van de verkrachtingen waarvan zij als jonge adolescent beweert het slachtoffer te zijn geworden. Zij vermeldde er enkel dat haar vader lid was van de taliban en trachtte haar voor de taliban te rekruteren, iets waarvan zij in België dan weer geen enkele melding meer maakt. Tevens blijkt uit het voorgaande dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zij in 2012 Afghanistan verliet, gelet op haar hiermee tegenstrijdige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Het is dan ook onduidelijk hoe oud de verzoekende partij precies was op het moment dat zij Afghanistan verliet. Dit speelt *in casu* echter een grote rol: indien de verzoekende partij immers pas in 2016 Afghanistan verliet, zoals uit haar verklaringen in Griekenland kan worden afgeleid, was zij reeds 17 à 18 jaar oud, zodat het onaannemelijk is dat zij kort voor haar vertrek uit Afghanistan driemaal zou zijn verkracht geweest door oudere mannen, zoals zij in België in het kader van haar vluchtrelaas aanhaalt. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij er niet in slaagt de door haar aangehaalde verkrachtingen op een coherente en precieze wijze in de tijd te situeren zoals op pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Zo lijkt uw tijdssituering van deze toch wel cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de drie verkrachtingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, zo goed als onbestaande. U verklaart hierover het volgende: “Ik kan me niet exact herinneren waanneer het gebeurde, maar wel dat de mensen het probeerden te doen met mij.” (CGVS, p.11). Verder geeft u aan dat het eerste incident ‘een jaar of twee jaar’ voor uw vertrek uit het land zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.11), wat weinig precies is. Het tweede incident zou dan ‘twee of drie maanden later’ hebben plaatsgevonden (CGVS, p.11). Het derde incident zou dan nog eens ‘een of twee maanden’ na het tweede incident hebben plaatsgevonden (CGVS, p.11). Weliswaar stelt het CGVS vast dat u uw land van herkomst mogelijks al geruime tijd verlaten heeft, echter moge men verwachten dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen die u deden beslissen om Afghanistan te verlaten toch wat beter zou kunnen kaderen. Bovendien situeert u de derde verkrachting hoogstens een half jaar na de eerste (zie hierboven), terwijl u anderzijds meent dat het eerste incident één of twee jaar voor uw vertrek zou zijn gebeurd. Dit valt niet te rijmen met uw verklaring dat u na de derde verkrachting nog amper twee of drie dagen in Laqik verbleef alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS, p.12).”*

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op het voorkomen van “dyschronie” bij slachtoffers van trauma’s, dient vastgesteld dat zij geen enkel medische en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd is en/of dat zij leidt aan “dyschronie” en dat zij niet verder komt dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Evenmin maakte de verzoekende partij of haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud of nadien enige melding van mentale problemen die het geheugen van de verzoekende partij hebben aangetast. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in op voormelde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Verder verklaarde de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij een eerste keer werd verkracht door A.K. en A.B. die neven van haar waren, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat A.K. en A.B. vrienden van haar waren. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing tevens terecht dat het niet aannemelijk is dat deze vrienden/neven de verzoekende partij zouden verkrachten op een plaats waar zij gemakkelijk gezien kunnen worden: op het middaguur in een tuin waar mensen komen om bessen te plukken en waar zij door de mullah gezien zouden zijn. Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat uit de informatie van UNICEF blijkt dat dergelijke aanrandingen ook op publieke plaatsen plaatsgrijpen, dient erop gewezen dat in het aangehaalde rapport melding wordt gemaakt van publieke plaatsen als busparkings en hotels. Er kan dan ook worden aangenomen dat dergelijke aanrandingen toch enigszins uit het zicht van het publiek plaatsvinden. De verzoekende partij verklaarde echter dat zij door A.K. en A.B. werd verkracht *“In het midden van de tuin”* waar mensen bessen kwamen plukken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat A.K. en A.B. handelden naar *“een ingeving van het moment”*, doet geen afbreuk aan het onaannemelijk onvoorzichtig karakter van hun daden, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verder kan worden aangenomen dat het in de Afghaanse context inderdaad niet te verwachten valt dat daders van seksueel misbruik ten aanzien van jonge jongens worden gestraft, dat dergelijk seksueel misbruik in Afghanistan wordt aanvaard, toegegeven en besproken en dat de schaamte eerder bij het slachtoffer wordt gelegd, verklaarde de verzoekende partij echter wel dat de dader van een verkrachting

van een zoon van een rijke dorpsgenoot wel degelijk door de mullah werd gestraft en dat ook haar vader eraan dacht om klacht in te dienen tegen de personen die de verzoekende partij hadden verkracht. Hieruit blijkt dat er in het dorp van herkomst van de verzoekende partij geen sprake is van een volkomen straffeloosheid ten aanzien van verkrachters van jonge jongens. Bovendien beweerde de verzoekende partij enerzijds dat zij niet zeker was of haar vader op de hoogte was van de verkrachtingen, terwijl zij anderzijds stelt dat iedereen ervan op de hoogte was en dat zij door haar familieleden als beschamend werd beschouwd. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat er in familieverband met geen woord werd gerept over de verkrachtingen hoewel zij hiervan wel op de hoogte waren, en dat zij wel door haar vader werd beschuldigd wanneer zij met hem alleen was, doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdige verklaringen. Bovendien verklaarde de verzoekende partij dat haar broers en zussen haar wel degelijk zeiden dat zij de reden was voor hun schaamte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). De geloofwaardigheid van de problemen van de verzoekende partij ten aanzien van haar familie worden bovendien eens te meer ondermijnd aangezien zij niet door haar vader werd verstoten en, integendeel, nog tot aan haar vertrek gewoon bij haar familie kon blijven wonen en voor het vee zorgde. Tevens verklaart de verzoekende partij dat zij nog steeds contact heeft met haar familie en stelt zij fier te zijn op haar broers. Deze elementen vormen een bijkomende negatieve indicatie voor haar bewering dat zij in Afghanistan problemen heeft gekend of zal kennen omdat zij als jonge adolescent zou zijn verkracht geweest.

Aangezien, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij als jonge adolescent driemaal werd verkracht door oudere mannen, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij hierdoor de eer van haar familie in het gedrang zou hebben gebracht en hierdoor door haar vader zou worden vermoord ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij sedert haar verblijf in Iran en in Turkije niet langer moslim is, dient vooreerst gewezen op het feit dat zij ten aanzien van de Griekse asielinstanties verklaarde dat zij soennitisch moslim is. Hoger werd er reeds op gewezen dat met de verklaringen die de verzoekende partij in Griekenland heeft afgelegd wel degelijk rekening moet worden gehouden. De loutere bewering van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij in Griekenland leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, doet hieraan geen afbreuk. Dat de verzoekende partij in Griekenland, na haar verblijf in Turkije, verklaarde soennitisch moslim te zijn, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij sedert haar verblijf in Iran en in Turkije niet langer moslim is. Bovendien maakte de verzoekende partij in Griekenland geen melding van haar verblijf in Iran en werd reeds vastgesteld dat zij het moment van haar vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. Aldus komt ook de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij zelfs reeds sedert haar verblijf in Iran geen moslim meer is, op de helling te staan.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de kritiek die de verzoekende partij op haar Facebook- en Instagramprofiel postte en waarvan zij screenshots bijbracht (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), niet langer zichtbaar is op haar Facebookprofiel (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en dat er verder geen elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat zij niet langer moslim zou zijn, dat iedereen hiervan op de hoogte zou zijn en/of dat zij hierdoor zou worden gevisieerd:

“Verder verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u niet langer moslim zou zijn, dit sinds u in Iran was en daarna naar Turkije emigreerde (CGVS, p.5). Zo verklaart u dat u nu alles weet over religie en u verschillende dingen post op Facebook (CGVS, p.5 en 10). U verklaart hierover het volgende: “Bijvoorbeeld, ik post over het geweld dat bestaat tegen vrouwen, of over het feit dat er geen recht is om te kiezen voor zichzelf, over de dingen die mij vanbinnen ambeteren.” (CGVS, p.5). U toont hierbij schermopnames van uw Facebookprofiel en van uw Instagram-profiel, met posts die kritisch zijn voor de islam (CGVS, p.5). Dient er evenwel op gewezen te worden dat deze zaken maar tijdelijk op uw profiel stonden en ondertussen niet meer zichtbaar zijn. U verklaart dat u, omdat uw ouders nog in leven zijn, besloot om niks meer te posten (CGVS, p.14), u wou blijkbaar niemand voor het hoofd stoten. Echter stelt het CGVS vast dat het er op die manier veeleer op lijkt dat u even enkele provocerende posts publiceerde, maar dit louter met het oog op uw asielprocedure en met de bedoeling uw zogezegde geloofsafval aan te tonen. De vaststelling dat u schermopnames bijhield van de zaken die u intussen alweer verwijderde, lijkt deze hypothese te bevestigen. U betoogt voorts dat uw mentaliteit na een verblijf van bijna tien jaar in Europa totaal veranderd zou zijn (CGVS, p.15). U voert aan “Als ik terugkeer, ik kan niet tolereren om leugens te horen. Ik kan niet zien dat mensen accepteren dat er zo veel geweld en wreedheid is. Als ik terug ga naar daar, dan moet ik bidden, ik moet vasten. Ik doe deze dingen niet, al lang niet meer. Ik accepteer deze dingen niet. Als ik terugga, misschien na een tijd gaan de mensen me vertellen of me herinneren aan wat ik deed doen ik daar eerder was.” (CGVS, p.15). Echter dient te worden

herhaald dat, in tegenstelling tot wat u beweert, uw geloofsafval blijktbaar van zeer recente datum is, gezien u in Griekenland nog verklaarde een soennitische moslim te zijn (zie supra). U beweert bovendien dat "iedereen" nu op de hoogte zou zijn van het feit dat u niet meer gelooft, maar laat opnieuw na dit ook maar enigszins aan te tonen. Integendeel stelt het CGVS vast dat niet elkeen zich tegen u heeft gekeerd, getuige het feit dat uw recente posts op Facebook (waarop u telkens te zien bent), telkens door tientallen vrienden, veelal van Afghaanse origine, werden geliket of becommentarieerd. Uit niets blijkt dat u momenteel anti-islamitische zaken zou propageren of hierdoor vijandige reacties krijgt."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat: *"Het was tevens op aanraden van zijn raadsman hij schermopnames bewaarde van de gevoelige posts die hij publiceerde op zijn sociale media profielen."*, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze posts intussen van haar sociale mediaprofielen werden verwijderd, hetgeen doet vermoeden dat zij deze posts enkel plaatste met het oog op haar verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat verschillende mensen, waaronder personen van Afghaanse origine, de foto's van de verzoekende partij leuk vinden en becommentariëren, vormt een bijkomende indicatie dat haar islamitische geloofsovertuiging nog steeds intact is, minstens dat zij haar beweerdde geloofsafvalligheid niet bij iedereen kenbaar heeft gemaakt. Hierdoor wordt ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar bewering in het verzoekschrift en ter terechtzitting dat zij omwille van haar geloofsafvalligheid zou worden gevisieerd in de opvangcentra.

Verder wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn geloof te hebben afgevalen, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van afvalling is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de afvalling inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar het afvallen van de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een afvalling in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts vage, niet-doorleefde verklaringen kan afleggen over de reden om haar islamitische geloofsovertuiging afvallig te zijn:

"En kan je dit wat verduidelijken, wat was het punt dat u van mening deed veranderen?"

Wanneer ik in Iran was, ik ging naar de 'fighting club'. Ik had een vriend, A., en dag en nacht, we waren aan het debatteren over religie. Niemand van ons kon de andere kant overtuigen... Het was een dag dat ik hem vroeg en ik zei dat er altijd een reden is achter iets. Een wezen, dus deze oorlog, er is een reden achter dit. Je bent dom om te denken dat er geen god is. ... En dan vroeg hij me de vraag, Als alles een reden nodig heeft, dan zou er een reden zijn dat god bestaat. Wat is de reden daarachter? Ik kon niet antwoorden. En hij vertelde me, de plaatsen waar we geboren zijn, die geven ons een religie. Als je geboren bent in Europa, dan was ik christen geweest. Ik ben geboren in Afghanistan, dus ik ben moslim. Als geboren zou zijn in Rusland, dan had ik geen religie. Het is niet iets dat ik kan kiezen. Het zorgde ervoor dat ik begon te zoeken over religie en ik studeerde veel.

Nog iets? Uiteindelijk realiseerde ik me dat de dingen dat ons gezegd werden, dat die niet waar waren. Sommigen dingen die niet waar waren, die gaan we niet delen. Mensen zoeken achter hun religie, ze zoeken achter iets. Vanaf dat moment... Ik realiseerde me dat ik geen moslim meer ben, omdat de islam een religie van geweld is." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Hieruit blijkt slechts dat de verzoekende partij in Iran met een vriend een meta-filosofische discussie had over religie in het algemeen die haar deed nadenken. Dat zij veel studeerde, valt bovendien bezwaarlijk te rijmen met haar bewering ongeschoold te zijn. Noch in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting verschaft zij hieromtrent enige bijkomende toelichting.

Uit het geheel van wat voorafgaat, kan dan ook niet blijken dat de verzoekende partij haar islamitische geloofsovertuiging daadwerkelijk is afgevalen.

6.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.7. Verder wijst de verzoekende partij op haar verblijf in Europa en voert zij aan dat zij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.7.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

6.7.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

6.7.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven

dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

6.7.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

6.7.5. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 3.3. en 4. van dit arrest.

6.7.6. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in

Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

6.7.7. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

6.7.8. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

6.7.9. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare

landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.7.10. *In casu* voert de verzoekende partij onder meer aan dat: "De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, en hij is door zijn reis naar en verblijf van ongeveer anderhalf jaar in België dan ook duidelijk verwesterd. De verzoeker verliet Afghanistan in 2012, en woont dus reeds 10 jaar niet meer in Afghanistan. Daar komt nog bij dat hij intussen geen moslim meer is. Dit is ondenkbaar in Afghanistan onder Talibanbewind. Hij spreekt intussen vlot Frans, en voelt zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij is in België vrij om te gaan en staan waar hij wil. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving, na er 10 jaar lang niet meer geweest te zijn." Tevens wijst de verzoekende partij erop dat zij in Iran heeft verbleven.

De Raad wijst erop dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij reeds in 2012 Afghanistan heeft verlaten en dat zij voorafgaand aan haar verblijf in Turkije gedurende 4,5 jaar in Iran heeft verbleven. Eveneens werd reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij haar islamitische geloofsovertuiging heeft afgevalen.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks het jaar 1998 werd geboren. Gezien het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen over het moment van haar vertrek uit Afghanistan en over haar reisweg, verhindert de verzoekende partij door haar eigen handelen dat kan worden nagegaan in hoeverre zij haar vormende jaren al dan niet in Afghanistan en/of in een Afghaanse gemeenschap in het buitenland heeft doorgebracht. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat de verzoekende partij zelf meent geen nood te hebben aan internationale bescherming omwille van haar mogelijke verblijf buiten Afghanistan tussen haar vertrek uit dit land en haar aankomst in Europa in 2020. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat zij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij (deels) is opgegroeid, terug op te nemen. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van

ruim twee jaar in Europa maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zij komt immers niet verder dan te stellen dat zij een heel andere kledingstijl heeft, dat zij geen lange baard heeft, dat zij in haar vrije tijd graag naar muziek luistert en dat zij Franse en Engelse woorden in haar woordenschat heeft, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze haar kleding en/of haar gedrag zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat zij Engelse en Franse woorden gebruikt, in België bepaalde kleding draagt of naar muziek luistert, kan op zich bezwaarlijk van dergelijke kenmerken of gedragingen getuigen. Waar zij stelt dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en hiertoe ter terechtzitting een attest van haar Belgische werkgever en haar arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voorlegt, kan hieruit evenmin blijken dat zij zich persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen heeft eigen gemaakt waardoor zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden geïdentificeerd. Haar tewerkstelling betreft immers enkel seizoensarbeid als plukker en haar Belgische werkgevers duiden enkel op haar inzet en goede werkhouding, elementen die op zich bezwaarlijk van dergelijke kenmerken of gedragingen getuigen. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdentificeerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. De verzoekende partij verklaarde dat zij nog steeds contact heeft met haar familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

Wat betreft haar betoog over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, toont de verzoekende partij dit ook niet aan.

6.7.11. In zoverre de verzoekende partij de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verder heeft de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment

gewag gemaakt van een vrees om door haar familie en/of de lokale gemeenschap te worden verstoten en brengt zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie en/of de lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

6.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/73/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 27 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/73/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/73 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/73 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 17 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2017 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-57).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2017, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2007 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 27 juni 2011, nrs. 7319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 277-273).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2007 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,7 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 307 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 177).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 272/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 27 september 2017, nr. 239.259; RvS 7 februari 2017, nr. 240.691; RvS 29 mei 2017, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 27 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat: *“Ook de familie van de verzoeker heeft het op dit moment heel moeilijk. De moeder van de verzoeker staat er alleen voor, samen met verzoeker’s jongere broer. Ze wonen op dit moment in bij een oom langs moederszijde. Deze heeft zijn eigen gezin, en is nauwelijks tot niet in staat om ook voor twee extra personen in te staan.”*, niet kan worden ingezien waar de verzoekende partij het over heeft. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde zij immers dat haar vader en de rest van haar familie naar een dorp in de provincie Kunduz verhuisden, behalve haar oudere broer en zus die gehuwd zijn en in de provincie Badakshan zijn blijven wonen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

7.4. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 27).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-275/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *“Elgafaji”* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 7 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (176), Nangarhar (172) en Takhar (119). Voor de provincie Badakhshan, waarvan de verzoekende partij beweert afkomstig te zijn, betreft het 74 veiligheidsincidenten.

ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Badakhshan kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 8 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) en een onderling conflict binnen de taliban in het grensgebied met Tadzjikistan (battles), een incident waarbij enkele burgers slagen kregen van de taliban omdat ze weigerden deel te nemen aan gevechten met het NRF in änsjir, de arrestatie van een dokter, een invloedrijk figuur binnen de Baloch-gemeenschap, door de taliban, een oude man die door de taliban werd geslagen zonder verduidelijking over het motief, de arrestatie en foltering met de dood tot gevolg van een voormalig militair en de beschieting van een burger die probeerde de grens met Tadzjikistan over te steken (violence against civilians). Alle 8 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) Faizabad, dat ook de provinciehoofdplaats Faizabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 297 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (297), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 97% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot haar regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. De verzoekende partij laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

7.5. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS